

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Helle Degn (S):

Hensigten med udlægningen af særfor sorgen: over en årrække at integrere de hidtidige særfor sorgselever i de almindelige folkeskoler i videst muligt omfang, gav vi vores tilslutning til i sidste folketingssamling. Det forslag, vi har for os her i dag, er en følge-lovgivning heraf, og den kan vi også tilslutte os.

Der er et par ting, som vi lige skal have set på under udvalgsarbejdet. For det første at man foreslår bestemmelsen i § 20, stk. 2, ophævet med den argumentation i bemærkningerne til lovforslaget, at bestemmelsen må anses for overflødig. Vi vil gerne have en nærmere forklaring på, hvorfor skolekommissionen her trækkes ud af billedet, og at kun kommunalbestyrelsen skal vurdere forholdene med hensyn til specialundervisningen.

For det andet vil vi gerne spørge om, hvordan det kan være, at skolenævnenes kompetence i Københavns kommune nu skal ændres. Vi har haft den opfattelse, at Københavns kommunes skolenævn så vidt muligt skulle stilles lige med alle andre skolenævn i landet.

På socialdemokratiets vegne kan jeg i øvrigt give tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Bundgaard Nielsen (V):

Lovforslaget tilsigter, som det hedder i den skriftlige fremsættelse, nogle ændringer foranlediget i lov om udlægning af åndssvagefor sorgen og den øvrige særfor sorg til kommuner og amtskommuner.

Når vi i venstre skal tage stilling til lovforslag om skolestyrelse eller om skole i det hele taget, vil vores opmærksomhed altid være rettet mod spørgsmålet om, hvordan man har sikret forældrene ret til indflydelse på de foranstaltninger, der kan foretages med deres børn.

Det er lærerrådet ved en skole, der træffer afgørelse om specialundervisning af et barn, men det skal ske på grundlag af en skolepsykologisk undersøgelse og efter samråd med forældrene. Lærerrådets afgørelse kan indbringes for skolenævnet, som så administra-

tivt kan afgøre spørgsmålet. Efter lovforslaget er det amtsrådet, der træffer beslutning, når det drejer sig om den vidtgående specialpædagogiske bistand. Henvisningsproceduren indebærer her, at lærerrådet stiller forslag til kommunalbestyrelsen om den vidtgående bistand. Kommunalbestyrelsen indstiller sit forslag til amtsrådet, som så træffer beslutning om bistanden. Bestemmelserne om skolenævnets eller forældrenes indflydelse findes tilsyneladende ikke her.

Venstres holdning til dette spørgsmål er, at børnene er forældrenes; dette princip finder vi også i folkeskoleloven, og vi ønsker det også sikret her.

Bestemmelsen om, at undervisningsministeren kan fastsætte regler om underretningspligt for nærmeré angivne persongrupper, kan vi acceptere, såfremt der kun bliver tale om persongrupper, der gennem uddannelse og erfaring har mulighed for at vurdere, om en person har behov for specialpædagogisk bistand.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget synes at være af redaktionel karakter.

Venstre vil altså i det videre arbejde med lovforslaget søge de her nævnte forhold tilgodeset og vil på det grundlag medvirke til en hurtig og velvillig behandling af forslaget.

Karen Højte Jensen (KF):

Det foreliggende forslag er som allerede nævnt en konsekvens af loven om åndssvagefor sorgen og den øvrige særfor sorgs udlægning til kommuner og amter pr. 1. januar 1980. Fra det konservative folkepartis side kan vi tilsige positiv støtte til de dele af det foreliggende forslag, som klart må ses som en konsekvens af, at ansvaret for specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand til børn med vidtgående handicap overgår til kommuner og amtskommuner.

Som en anden konsekvens af en allerede vedtaget lov finder vi det også rimeligt, at der fastsættes regler om lærerråd og samarbejdsorganer ved de undervisningsinstitutioner, der fremtidig har ansvaret for specialundervisning af voksne.

Hvad angår ændringen af procedure vedrørende udarbejdelse af udbygningsplaner, fremgår det ikke klart, hvad begrundelsen er; jeg håber, at ministeren under udvalgsarbejdet vil fremkomme med nogle argumenter.